

Portada del Pessebre
Al Santuari de la Roca
A Mont-roig del Camp
Baix Camp

Potser val la pena deixar una mica d'escrit per recordar aquest meravellós dia que hem compartit tots plegats avui. Som els de la Uès , que com cada any portem el pessebre a una ermita i que no cal que sigui a tocar de casa. Enguany, hem anat a Mont-roig del Camp, al Baix Camp. Una mica lluny de casa.

Hem estat a prop des 70 de colla. Gent gran i gent més jove. Tota una colla ben avinguda. Hem sortit a les set en punt del davant de l'Hotel Sabadell, puntualment tal com deia el nostre company Ramon Pineda, l'autocar de cal Fuentes de Sant Quirze, llarg com una serp de les grosses, setanta-tres places em diu el seu xofer, el Manolo, és un noi jove, ben plantat, prou trempat i un bon conductor.

Encara és ben fosc, l'autopista està tranquil·la, passa algun camió gros i el dia ja neix, el cel s'omple d'un to clar i em sembla que el dia serà bo. L'autocar va molt suau i el Ramon ens explica l'excursió, què farem i també una mica d'història de la vila de Mont-roig, sobretot, de l'insigne pintor: Joan Miró i Ferrà. Conegut internacionalment pels seus quadres, molt cromàtics i acolorits i d'un estil inconfusible, és un Miró, és un geni i és de casa nostra, quin orgull, el sabem valorar prou?

Arribem a Mont-roig, és una vila força gran. Anem de seguida a esmorzar a ca la Mònica, no, ens han fet el salt i ens adrecen a cala Loli, que és gairebé a tocar. Tots a dins, l'hem emplenat del tot. El Ramon ja frisa , i ens diu que cuita, cuita que és fa tard.

A fora tota la colla, fa goig de veure aquell grup homogeni. Ara ens dividim, els de la curta i els de la llarga. Els primers faran uns 3 quilòmetres, mal comptats, un passeig agradable i que és el camí vell que surt del poble i mena a l'ermita, és molt agradable de fer, envoltat d'oliveres i ametllers i algun garrofer i ja es veu al davant, una mica enlairat i tota l'estona el santuari damunt mateix d'una penya, que sembla que es vagi desfent a poc a poc. La part final és un enllosat ben fet i el camí és ben ample i una mica més costerut.

Els de la llarga, comandats pel Ramon, surten ja a bon pas, tothom enraona i camina sense defallir i és cert que el corriol passa ben bé pel mig d'una llera del torrent. Ara sense ni una gota d'aigua, això sí, almenys un pam d'arena ben fina, tanmateix com si caminessis arran de mar. El corriol és ensotelat, no gaire ample i també envoltat d'algun pi i alzina, fa de bon fer, passem per alguna construcció vella i algun pont, són les restes d'una sèquia que duia l'aigua o bé al poble o per regar algun conreu, això era abans, quan plovia, es clar. Aquest és el barranc de l'Horta. Arribem al cap d'una estona a una cruïlla de camins, agafem, el de la dreta i ara ja som fora de la llera del torrent, de seguida ensopeguem en pins i més pins, alguns de molt rabassuts, alguna olivera vella i sobretot unes feixes prou grosses que al seu temps havien de fer molt de goig, ben conreades i ara fan plorar, totes ocupades per pins, no sé si és el pi poig. Tot es veu sec, molt sec, hi ha unes mates nombroses no en se el nom, semblen mig rostides, fa molts dies que no `plou en ganes, la terra demana la pluja com el pa que ens posem a la boca.

I, estona i més estona trepitjant aquestes feixes, els pins sembla que fins i tot ens miren, els saludo i m'els miro jo també. En Ferran Zurdo, el més veterà, camina sense parar, a punt de fer-ne 85. És un gran mèrit el que fa. Tot un esforç, tota una lluita que ha estat el seu fer de tota la vida. S'ha fet muntanyenc a base d'esforç i constància, tothom el coneix i tothom se l'estima, sí és el Ferran Zurdo Zaldumbide que fa camí avui amb tots nosaltres.

Ara anem cap a Coll Roig, ha canviat una mica el paisatge, potser una mica més verd i humit, trobem una bassa grossa, però ben buida, el corriol es fa bé, alguna petita grimpada perquè hi ha pedres grosses.

Som ja a Coll Roig i aquí la vista ja enamora, però no podem parar, els primers si que poden badar una mica, però els darrers no poden, aquí a l'esquerra un corriol fresat, s'enfila fins la Roca de l'Areny, no cal anar-hi perquè haurem de tornar a baixar, però ha valgut la pena d'arribar-hi, fer una mica de cresteta i prou i la vista és d'allò més ferma: la Serra de Llaberia. La Mola de Colldejou, el poble de Vilanova d'Escornalbou, el castell d'Escornalbou, la Plana del Camp de Tarragona i més i més encara.

Desfem el camí i sempre per entre mig dels pins, ara passem per unes parets vermelles, roges que són una meravella, semblen ruscos grandiosos d'abelles, com lletres jeroglífiques de l'antic Egipte, és l'aigua, és el vent que ha fet aquest grandios miracle a la bella natura, badem i badem una estona. I farem una petita baixada, baixant per damunt d'una gran llosa roja i de seguida ens enfilarem amunt en direcció al Santuari que ja falta molt poc.

Més pins i la sequera del terra ens acompanya, el sol escalfa de debó, qui ho diria que som a les portes de l'hivern, més aviat sembla l'entrada a la primavera, oi?, això és el cavi climàtic o l'emergència climàtica, jo no ho sé.

Ja som a la Roca Foradada i ara aquí una mica d'atenció, el corriol baixa de pet,. Pedres grosses i fins i tots uns graons, molt ben fets sobre la roca ens acompanyen fins al Santuari de la Roca, fins i tot hi ha una barana de fusta que fa de bon passamà.

Veiem unes noies ferrenyes que fan escalada, una ja es apunt d'arribar a dalt del turó. Som al pla del Santuari, aquí hi ha tota la colla. Anem fins a l'altre ermita, la de Sant Ramon de Penyafort, uns quants graons més i prou, la vista la millor per això, toca de baixar, deuen ser més derdos quarts de dues i ja hi ha la gent, ben asseguda, que dina.

El Ramon ens avisa que d'aquí deu minuts entrarem a l'església a cantar, els de la Coral la Carena ens canten tres o quatre cançons, comiat amb el Cant de la Senyera i cap a fora que ens esperen els torrons, el xampany o cava, el moscatell en bons porrons, la cosa s'anima i tant, cant de Nades, tothom canta, tothom hi participa, la Uès fa un sorteig de dos llibres del Rodal de Sabadell, els afortunats són l'Isidre i l'Eugèni . El Cant dels Adéus i cap a casa, aquesta rotllana, tan emotiva, a mi hem trasllada al record dels enyorats campaments d'estiu de la Uès Gairebé tots baixem a peu, l'autocar ens espera a la sortida del poble.

Encara la darrera ullada del sol, ens acomiadem de Mont-roig del Camp, i el viatge és plàcid amb el bon xofer Manolo, arribem a Sabadell a dos quarts de set. Ens acomiadem desitjant-nos un bon Nadal i un bon any nou. El Ramon ens recorda que demà cantarà a l'església de la Creua Alta, amb la Coral de l'Òmnium Cultural i

que dimecres a la Uès hi ha cantada de la Coral la Carena, cap a les vuit i que tothom hi és convidat.

Gràcies a tots, per la vostra participació, gràcies també als Organitzadors. Un any més, el Pessebre ha estat un èxit i un bon dia de companyonia i de germanor.

16 de desembre del 2023

arcadi